

עירובין כד

הלכה: קרפף שהוא יותר מבית סאתים שהוקף לדירה

- נזרע רובו - הרי הוא כגינה, ואסור.
- נטע רובו - הרי הוא כחצר, ומותר.

צמצום ההלכה: נזרע רובו אמר רב הונא בריה דרב יהושע: לא אמרן אלא (כשהחלק הזרוע) יותר מבית סאתים, אבל בית סאתים - מותר. כמאן - כרבי שמעון; דתנן, **רבי שמעון אומר**: אחד גגות ואחד חצירות ואחד קרפפות רשות אחת הן לכלים ששבתו בתוכן, ולא לכלים ששבתו בתוך הבית.

קרפף שהוקף לדירה

בית סאתיים – **מותר** – כגינה פחות מבית סאתים – וגינה שפתוח לחצר מותר לרי שמעון לטלטל מאחד לשני
יותר מבית סאתיים - נחשב ככרמלית – **אסור** בכל השטח כי החצר פרוץ במלואו למקום שאסור בטלטול

דחייה: לרבי שמעון נמי, כיון דנזרע רובו - הוי ההוא מעוטא, בטיל ליה לגבי רובה והוי ליה קרפף יותר מבית סאתים ואסור!

גירסה 3	גירסה 2	
הא מיעוטא — שרי		דיוק מההלכה "נזרע רובו - הרי הוא כגינה, ואסור"
לא אמרן אלא בית סאתים , אבל יותר מבית סאתים — אסור	לא אמרן אלא דלא הוי בית סאתים , אבל בית סאתים — אסור	צמצום של רב הונא בריה דרב יהושע
רי שמעון	רבנן	תואם איזה שיטה
רק יותר מבית סאתים אסור כי כבר נחשב לכרמלית (ולא גינה) ואז החצר פרוץ במלואו במקום שאסור לטלטל בו	בבית סאתים זה כבר נחשב למשמעותי ובכך אוסר את כל השטח משום ששניהם (החצר והגינה) פורצים במלואם במקום שאסור לטלטל בו	הסיבה

נטע רובו — הרי הוא כחצר, ומותר.

רב נחמן	אמר רב יהודה אמר אבימי
אף על פי שאין עשויין אצטבלאות	והוא שעשויין אצטבלאות

מעשה בעניין: מר יהודה אקלע לבי רב הונא בר יהודה. חזנהו להנהו דלא עבידי אצטבלאות, וקא מטלטלי בגוייהו.

קושי: אמר ליה: לא סבר לה מר להא דאבימי?

תירוץ: אמר ליה: אנא כרב נחמן סבירא לי.

דין בעניין קרפף שהוקף שלא לדירה שרוצה עכשיו לדור בו: אמר רב נחמן אמר שמואל: קרפף יותר מבית סאתים שלא הוקף לדירה, כיצד הוא עושה? פרוץ בו פירצה יותר מעשר, וגודרו ומעמידו על עשר, ומותר.

שאלה: איבעיא להו: פרץ אמה וגדר אמה [ופרץ אמה וגדרה], עד שהשלימו ליותר מעשר, מהו? תשובה – השוואה לשאלה דומה: אמר ליה,

לאו היינו דתנן: **כל כלי בעלי בתים, שיעורן כרמונים**.

השאלה: ובעי חזקיה: ניקב כמוציא זית וסתמו, וחזר וניקב כמוציא זית וסתמו, עד שהשלימו למוציא רמון מהן?

התשובה: ואמר ליה רבי יוחנן: רבי, שניתה לנו:

- סנדל שנפסקה אחת מאזניו ותיקנה — טמא מדרס.
- נפסקה שניה ותיקנה — טהור בה מן המדרס, אבל טמא מגע מדרס. ואמרת עלה: מאי שנא ראשונה — דהא קיימא שניה? שניה נמי — הא קיימא ראשונה! ואמרת לן עלה: פנים חדשות באו לכאן. הכא נמי, פנים חדשות באו לכאן. קרי עליה (חזקיה לרי יוחנן): לית דין בר אינש. איכא דאמרי: כגון דין בר נש.

דין: אמר רב כהנא: רחבה שאחורי הבתים — אין מטלטלין בו אלא בארבע אמות. **תוספת לדין:** ואמר רב נחמן: אם פתח לו פתח — מותר לטלטל בכלו, פתח מתירו. ולא אמרן אלא שפתח ולבסוף הוקף, אבל הוקף ולבסוף פתח — לא. **קושי:** פתח ולבסוף הוקף פשיטא! **תירוץ:** לא צריכא, דאית ביה בי דרי (גורן לדישת תבואה). מהו דתימא: אדעתא דבי דרי עבדיה. קא משמע לן.

דין: קרפף יותר מבית סאתים שהוקף לדירה ונתמלא מים, סבור רבנן למימר כזרעים דמו — ואסיר.

דחייה: אמר רב אבא אבוה דרב בריה דרב משרשיא: הכי אמרינן משמיה דרבא: מים כנטעים דמו, ושרי.

הגבלת הדין: אמר אמימר: והוא דחזיין לתשמישתא, אבל לא חזיין לתשמישתא — לא. **עוד הגבלה להגבלה:** אמר רב אשי: ודחזיין לתשמישתא נמי לא אמרן אלא שאין בעומקו יותר מבית סאתים, אבל אם יש בעומקו יותר מבית סאתים — אסור. **דחייה:** ולאו מילתא היא, מידי דהוה אכריא דפירי.

מקרה ודין: ההיא רחבה דהואי בפום נהרא, דחד גיסא הוה פתיח למתא, וחד גיסא הוה פתיח לשביל של כרמים, ושביל של כרמים הוה סליק לגודא דנהרא. אמר אביי: היכי נעביד?

הצעה	דחייה
לעביד ליה מחיצה אגודא דנהרא ולעביד ליה צורת הפתח אפומא דשביל של כרמים	אין עושין מחיצה על גבי מחיצה אתו גמלי שדיין ליה
אביי: ליעביד לחי אפיתחא דשביל של כרמים, דמגו דמהניא לשביל של כרמים, מהני נמי לרחבה.	אמר ליה רבא: יאמרו לחי מועיל לשביל של כרמים דעלמא
רבא: עבדינן ליה לחי לפיתחא דמתא, דמגו דמהני ליה לחי למתא, מהני נמי לרחבה	

מסקנה: הלכך: טלטולי במתא גופה — שרי. טלטולי ברחבה גופה — שרי. ממתא לרחבה ומרחבה למתא, פליגי בה רב אחא ורבינא: חד אסר וחד שרי. מאן דשרי דהא ליכא דיורין ומאן דאסר סימנין דהוי ביה דיורין ואתי לטלטולי.

